

Arrest

**nr. 119 393 van 24 februari 2014
in de zaak RvV X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die respectievelijk verklaren van Surinaamse en Nederlandse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 augustus 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de eerste verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 augustus 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 september 2013 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 9 december 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 december 2013.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de eerste verzoekende partij op 28 augustus 2013 ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het verzoekschrift vast, daar het geen middel bevat.

3.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bij beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden.

In casu wordt in de beschikking van 9 december 2013 het volgende gesteld:

“Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”. Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor omdat het geen ontvankelijk middel bevat.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (*cf.* Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 26 december 2013 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in.

Ter terechtzitting van 11 februari 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 9 december 2013 opgenomen grond, stelt de advocaat van de verzoekende partijen dat de verzoekende partijen persoonlijk hun verzoekschrift hebben opgesteld en opgestuurd en slechts een advocaat hebben geraadpleegd wanneer de *“memorie van toelichting”* moest ingediend worden. Hij vraagt rekening te houden met de argumenten in de *“memorie van toelichting”* en stelt dat de middelen impliciet vervat waren in het inleidend verzoekschrift. Voor het overige verwijst de advocaat van de verzoekende partijen naar de schriftelijke stukken.

De verwerende partij stelt dat het verzoekschrift enkel feitelijke commentaar betreft.

3.3 Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden en de wijze waarop deze rechtsregel wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972 en RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen zich in het inleidend verzoekschrift beperken tot een amalgaam van feitelijkheden, theoretische uiteenzettingen en begrippen, maar zij laten na op enigerlei wijze aan te geven welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel door de bestreden beslissing is geschonden, laat staan dat zij zouden aangeven op welke wijze deze rechtsregel of dit rechtsbeginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden. Er dient te worden benadrukt dat het niet toekomt aan de Raad om uit het betoog van de verzoekende partijen een middel te distilleren. Waar de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting van 11 februari 2014 stelt dat *“de middelen impliciet vevat waren in het inleidend verzoekschrift”*, kan hij aldus bezwaarlijk worden bijgetreden. Tevens dient te worden vastgesteld dat de advocaat van de verzoekende partijen ter terechtzitting verder nog ter verantwoording aangeeft *“dat de verzoekende partijen persoonlijk hun verzoekschrift hebben opgesteld en opgestuurd en slechts een advocaat hebben geraadpleegd wanneer de “memorie van toelichting” moest ingediend worden”*. Er kan slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partijen bij dit betoog ter terechtzitting, mede gelet op het voorgaande, in het geheel geen afbreuk doen aan voormelde in de beschikking van 9 december 2013 aangevoerde grond, met name dat het verzoekschrift onontvankelijk voorkomt omdat het geen middel bevat. Waar de advocaat van de verzoekende partijen erom verzoekt rekening te houden met de argumenten in de *“memorie van toelichting”*, waarbij de Raad ervan uitgaat dat hij doelt op de door hem namens de verzoekende partijen ingediende synthesesmemorie, wordt in eerste instantie verwezen naar wat reeds uitdrukkelijk in de beschikking van 9 december 2013 werd vooropgesteld en weze het herhaald dat de Raad overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet slechts vermog uitspraak te doen op basis van de synthesesmemorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft. Daarenboven wordt herhaald dat het betoog ter terechtzitting er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Het verzoekschrift bevat dan ook geen middel in de zin van het voornoemde artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet.

Er wordt volledigheidshalve nog op gewezen dat waar de verzoekende partijen ter terechtzitting van 11 februari 2014 *“voor het overige”* stellen te verwijzen naar *“de schriftelijke stukken”*, het duidelijk is dat indien de verzoekende partijen een vraag tot horen indienen en zo kenbaar maken dat zij het niet eens zijn met de beschikking, maar zich ter terechtzitting beperken tot het loutere verwijzen *“voor het overige”* naar *“de schriftelijke stukken”*, zij op deze manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partijen geen elementen aanbrengen die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is derhalve niet ontvankelijk.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET